НОВИНИ

Збито/подавлено 126 російських повітряних цілей
13 ЛИП, 2026

Судитимуть 27-річного рецидивіста, який пограбував відвідувача столичної кав'ярні
13 ЛИП, 2026

Окупанти вдарили по автотранспортному підприємству в Одесі, є постраждалі
13 ЛИП, 2026

У Львові водій на Porsche збив світлофор та пішки втік із місця аварії, забравши автономери (фото)
13 ЛИП, 2026

Оперативна інформація щодо російського вторгнення станом на 08:00 13.07.2026
13 ЛИП, 2026

Генеральний штаб ЗСУ інформує про втрати ворога на 13.07.26
13 ЛИП, 2026

У Ставропольському краї РФ після ударів горить нафтобаза, дрони летять в на Москву
13 ЛИП, 2026

РЕКЛАМА

Російський "доктор Менгеле"на прізвисько "Коновал": звірства рашистів та ідентифікація катів

PUBLISHED 13 ЛИПНЯ 2026

Колонія в Пакіно Володимирської області РФ, де утримуються як українські військові, так і цивільні полонені, вирізняється серед інших російських в'язниць. Сексуалізоване насильство там – регулярна практика. У цьому місці бранців не тільки б'ють і не надають медичної допомоги, що призводить до фатальних наслідків. За свідченнями бранців, там діє ціла система, мета якої – принизити людську гідність. Що, відповідно до Женевської конвенції, є воєнним злочином. Один із ключових творців цієї системи – лікар на прізвисько «Коновал». Десятки українських бранців, які повернулися з російського полону, розповіли журналістам про цього тюремного лікаря, який систематично піддавав їх сексуалізованим та психологічним тортурам і відмовляв у лікуванні гострих захворювань.

«Схеми» (Радіо Свобода) провели розслідування та встановили його особу. Матеріал підготовлений у співпраці з міжнародною мережею журналістів-розслідувачів OCCRP.

ВК №7 у Пакіно

Рік тому, влітку 2025 року, «Схеми» розповіли про «Доктора Зло» – медика **мордовської колонії №10**, який принижував і катував українських військовополонених і не надавав їм медичну допомогу, що в окремих випадках могло призвести до смерті кількох ув'язнених українців.

Тоді журналістам вдалося ідентифікувати особу лікаря – це **Ілля Сорокін**. Після цього про нього говорили з трибуни ООН, ЄС ввів проти нього санкції, а в Україні, зрештою, йому повідомили про підозру у жорстокому поводженні з українськими полоненими.

Пізніше редакції від джерел у Нацполіції стало відомо про ще одного російського лікаря, який знущається та катує полонених у іншій російській установі – і особа якого досі не була встановлена.

Мова про **колонію особливого режиму №7 у селищі Пакіно** Володимирської області Росії.

Виправна колонія №7 у селищі Пакіно

У 2025 році двом співробітникам цієї установи – заступнику начальника з безпеки та оперативної роботи **Олексію Хавецькому** та оперативнику **Григорію Швецову** – в Україні повідомили про підозру у катуванні та сексуалізованому насильстві щодо полонених.

Останнє – найбільше вирізняє цю російську колонію з-поміж інших.

«Вже задокументовано такі види воєнних злочинів: катування, нелюдське поводження, посягання на людську гідність, зокрема, образливе і принизливе поводження, зґвалтування, інша форма сексуального насильства», – повідомили в Офісі генерального прокурора у відповідь на запит «Схем».

У колонії в Пакіно переважно утримують російських рецидивістів – в'язнів, що повторно скоїли тяжкі злочини.

Украина к…
Follow Page

У ФОКУСІ

З офіціантів Кіпру в пентгаус за €7 млн через львівські скам-офіси

ІНШІ НОВИНИ

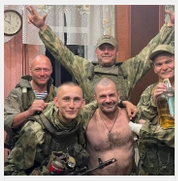

На Херсонщині викрили воєнний злочин: жінку три доби ..

ДЕТАЛЬНІШЕ

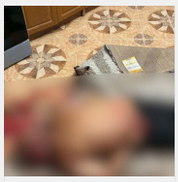

Кров залила всю квартиру: понівечене тіло чоловіка знайшли у ..

ДЕТАЛЬНІШЕ

ДУМКИ ЧИТАЧІВ

«А МИ ТУТ ПРИ ЧОМУ?». Смертельна відмова за п'ять хвилин від порятунку та ціна байдужості київської підземки

ФОТОРЕПОРТАЖ

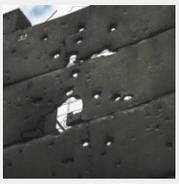

Як виглядає українська ТЕЦ, що пережила не одну ракетну атаку російських загарбників

НОВИНИ ІТ

Технологии
Загрузка...

Колонія №7 у Пакіно

Після початку повномасштабного вторгнення, влітку 2022 року, ЗМІ Володимирської області почали писати, що колонію, розраховану на понад 1200 місць, частково звільняють від російських в'язнів. Щоб заповнити частину корпусів бранцями.

Туди почали звозити різних полонених – молодих та у віці, цивільних і військових, українців та іноземців. Серед них – ексмер Херсона Володимир Миколаєнко, грузинський доброволець Мамука Гацерелія, мешканець Бучі Сергій Ахметов, американець Стівен Джеймс Хаббард та український журналіст Дмитро Хилюк.

Володимир Миколаєнко, Мамука Гацерелія, Сергій Ахметов, Стівен Джеймс Хаббард та Дмитро Хилюк

За даними Офісу генпрокурора та СБУ, з середини травня 2026 року з Пакіно вдалось повернути 259 військових та трьох цивільних.

«Після повернення з полону практично кожен із захисників України перебуває у дуже важкому фізичному і психологічному стані, що спричинене жорстоким ставленням до них. Усі звільнені повідомляють про нелюдські умови тримання та неналежне медичне обслуговування у зазначеній колонії. У деяких випадках медичні працівники самі брали участь у жорстокому поводженні під час оглядів», – повідомили у відомстві.

У відповіді уповноваженого ВР йдеться: *«Під час спілкування зі звільненими з полону особами, ними стверджується про вкрай негідне ставлення до українських громадян, застосування тортур, катування, критично погане харчування як по обсягу, так і по якості, відсутність належного медичного забезпечення та високий рівень захворюваності, у тому числі, на інфекційні захворювання».*

«Схеми» змогли поговорити **з п'ятдесятьма колишніми полоненими, які утримувалися у колонії в Пакіно**. Завдяки їхнім свідченням журналісти змогли встановити, де утримували бранців і, що найголовніше, яким тортурам їх піддавали.

У колонії в Пакіно під полонених виділили три корпуси

Під полонених виділили три корпуси. У 2023-му режим посилили: другий корпус повністю віддали під охорону. Територію з бранцями обнесли високим парканом та зафарбували вікна.

*Звільнений з полону **Дмитро Хилюк** згадує: «Відкривати вікно дозволялось лише на провітрювання. Не дай Бог, ти відкриєш, хоча ти все одно нічого не побачиш, тому що там паркан, але так ти хоч більший шматок неба побачиш. Все одно не можна».*

У першому корпусі були, зокрема, медпункт, кабінети оперативників та камери для полонених.

Перший корпус колонії №7

У третьому – так само: оперативні кімнати, камери та навіть невелика капличка.

Хоча, по суті, за словами колишніх полонених, усі приміщення в Пакіно використовували для допитів та побиттів. Найчастіше – бібліотеку. Тут бранців також допитували та змушували записувати пропагандистські відео.

Полонений з охоронцем

Саме в цій кімнаті до полонених найчастіше застосовували специфічну методику побиття – так звану **«бастонаду»**. Це були багато разів повторювані болючі удари кийком по підошвах ніг, внаслідок чого людина не могла ходити.

Дмитро Хилюк повернувся з полону у серпні 2025 року. В російському ув'язненні він перебував понад три роки, але в РФ визнали, що утримують журналіста, лише через два.

Рідне село Хилюка – Козаровичі на Київщині, армія РФ окупувала на початку повномасштабного вторгнення. Російські військові увірвалися до його будинку, вигнали усіх, позабирали все, що було цінне, згадує Дмитро.

Дмитро Хилюк

Одного дня він вирішив з батьком піти до сусідів, щоб взяти крупу.

«Ми спеціально йшли городами, щоб дорогою менше їм траплятись на очі. І йдуть наперерiз нам п'ятеро, зі зброєю, бурятської зовнішності. Наставили її на нас, поклали на землю, обшукали, натягли куртки на голови – і повели вже під прицілом. У нас там був місцевий завод, склад вірніше, логістичний центр. Ну, і з цього почався мій полон – з утримування в темній кімнаті того центру».

Під час допиту Хилюк розповів, що він – журналіст.

«Запитали: «А хто ти за професією?». «Журналіст», – кажу. «А що ти тут робив? Що ти тут знімав? Що ти тут видивлявся?». Я кажу: «Я тут живу», – згадує Хилюк.

У Пакіно він потрапив у травні 2023-го.

«Ми повзали по коридору, казали: «Ползите тюленем». Тобто ти мусиш повзти на руках, без ніг. Ноги мають тягнутися за тобою. Там гостра плитка. Люди багато різалися через цю плитку, рани почали гноїтися. Ну, а лікування там ніякого не було. Коли це вже набуло такого масового характеру – з цими «тюленями», то вони вони припинили», – розповідає Хилюк.

Ілюстративне зображення

За його словами, фізичним та психологічним тортурам піддавали як військових, так і цивільних, але найбільше діставалось молодим хлопцям.

«Тобто в них був такий кайф: «Ага, ти молодий, здоровий? А що ти ще можеш? І спортсменом був? Ми тебе поламаємо», – розповідає Хилюк.

Саме так, згадує інший колишній бранець – морський піхотинець та оборонець Маріуполя **Давід Прадченко**, – «поламали» одного з його співкамерників.

Морський піхотинець та оборонець Маріуполя Давід Прадченко

Сам Давід – один із перших українських бранців, який опинився у Пакіно. У 2020 році він підписав контракт із 36-ю бригадою морської піхоти. Коли йому було 22 роки, брав участь в обороні під Маріуполем. Там і потрапив у полон. У жовтні 2022 року його привезли до колонії у Володимирській області. Загалом у полоні Прадченко провів одну тисячу сто чотири дні.

«Багато чого там відбувалось. Регулярні допити. Наприклад, приїжджав хтось типу зі Слідчого комітету або з ФСБ, заводили до кімнат. Заходиш, кажуть: ставай на розтяжку до стінки – і пішли-поїхали тебе лупасити шокером», – каже військовий.

За словами Прадченка, жорсткий режим та постійні знущання в Пакіно не витримав 23-річний **Павло Польовий**, теж морський піхотинець.

Фото Павла Польового

Хлопець страждав від сильної висипки, спричиненої стресом, і йому неодноразово відмовляли у медичній допомозі. Прадченко переконаний, що саме це стало для Польового останньою краплею.

«В нього була не одна спроба суїциду. Він став багато чухатися. Він їм казав: «Дайте мені пістолет, я застрелюсь». Він вже морально впав. Але ми всі його намагалися підтримати. Була така ситуація, я сів на ліжку в камері, щоб передихнути, бо там же ми ходили туди-сюди весь час, весь час на ногах. І тут мій співкамерник показує на Павла. Я під шконку, а Паша намагається повіситься на простирадлі. Кажу: «Пашо, ти що?», а він: «Та я ні, та я ні, та я ні».

Але в ніч на 30 травня 2023 року Павло пішов із життя.

Давід пригадує події тієї ночі: «Паша каже: «Я переляжу, там зручніші ліжка». Ми не звернули уваги, типу, все добре, Паша переліг на інше ліжко. Він обрав момент, коли всі заснули. Навіть і звука не було чутно. А потім на бильце закинув простирадло – і повісився. Ми кидаємось до нього, піднімаємо його: «Паша, Паша!». А він уже холодний. Ми його поклали, кричимо, стукаємо вертухаям: «В нас 200, у нас 200!». Вони відкривають камеру, кричу: «В нас труп».

За тиждень до цього в колонію приїжджала делегація **Міжнародного комітету Червоного Хреста**.

Дмитро Хилюк охарактеризував їхній візит «ганьбою» та «пародією». За його словами, представники Червоного Хреста запитували ув'язнених, чи добре їх годують, тоді як поруч стояли російські охоронці з натільними камерами.

«Вони нас попередили, – сказав він. – Завтра до вас прийдуть гості, і не дай Боже, щоб хтось із вас поскаржився».

Павло Польовий став одним із тих, хто наважився розказати іноземним візитерам правду про те, що відбувається в Пакіно.

«Не оцю картинку, яку показують, а як все насправді. І він це все розповів», – каже Прадченко.

Ілюстративне зображення

У МКЧХ у відповідь на прохання журналістів поділитись результатами інспекції у травні 2023 року та реакцією на звернення Павла Польового повідомили, що «не можуть надати такої інформації».

«З моменту ескалації збройного конфлікту (війни РФ проти України – ред.) між Росією та Україною у 2022 році МКЧХ підтримує регулярні контакти зі сторонами, щоб нагадувати їм про їхні зобов'язання, згідно з міжнародним гуманітарним правом. Сторони збройного конфлікту несуть відповідальність за дотримання чинних правил, включно зі стандартами утримання під вартою та полону. Коли нам надається доступ до місць утримання під вартою або полону будь-де у світі, ми зробимо все можливе, щоб контролювати поводження та умови утримання під вартою, і домагатимемося їх покращення, де це необхідно, через наш конфіденційний двосторонній діалог з владою», – йдеться у листі організації.

Давід Прадченко розповідає далі:

«Знаєте, коли приїжджають представники, вони, наприклад, бланк для звернення дають, полонені пишуть і номер телефона залишають. Ми вже потім дізнались, що на тому бланку Паша написав прощальний лист. І там було: «Тато, ти все зрозумієш».

Фото Павла Польового

Дівчина Павла Польового **Анна** розповіла, що дізналася про те, що з ним сталось в Пакіно, лише у березні 2024 року – тобто через рік.

«І тоді вже в мене всі пазли склались щодо його повідомлення нам, яке передав Червоний Хрест. У ньому він писав, що дуже нас любить, що любить тата та мене. І це було перше і останнє повідомлення, яке я отримала взагалі від нього з полону. Я думала, що це він хоче передати так хоч якусь звістку, що він досі пам'ятає, любить, тримається. Для мене це був хороший знак. Я не думала, що це буде його останнє повідомлення», – згадує дівчина.

Дівчина Павла Польового Анна

Павло та Анна – обоє з Кіровоградщини, з одного селища. Збиралися одружитися після його повернення з війни.

«На вулиці побачили один одного, що він мені сподобався, що я йому сподобалась. Добрий, чуйний. Прекрасна людина, яка завжди допоможе. Він завжди захистить. І він захищав нас до останнього», – розповідає Анна.

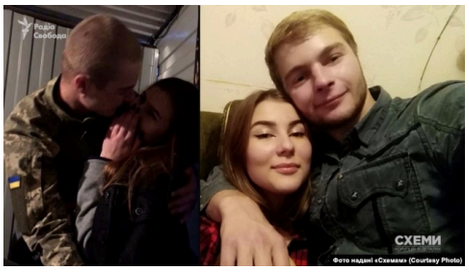

Спільні фото Павла та Анни

До початку повномасштабного вторгнення Павло проходив військову службу за контрактом у лавах 36-ї бригади морської піхоти. Його двоюрідний брат **Ян** показує дитячі світлини Павла й розповідає, що це рішення було пов'язане з давнім захопленням морем і кораблями.

Дитячі фото Павла Польового та його двоюрідного брата Яна

«Найрідніша людина в моєму житті. Ми завжди були разом. З самого дитинства ми росли, можна сказати, в одній сім'ї. Нас навіть, було таке, що плутали, бо ми малі були дуже схожими. Навіть була така ситуація, що колись його забрали до мене додому, а мене лишили в нього. Ми, знаєте, росли як брати-близнюки», – каже брат Ян.

Двоюрідний брат Павла Польового Ян

Під час великої війни Павло став гранатометником та брав участь в обороні Маріуполя. У квітні 2022-го зв'язок із ним у рідних обірвався.

Дівчина військового розповідає, що вони дізнались про Павла у полоні, впізнавши його на відео російського ТБ: «Ми знайшли його на відео. Він був у капюшоні, я побачила лише бороду і ніс».

Павло в сюжеті на російському ТБ

Вже потім рідним довелось впізнавати Павла по фото його тіла.

Ян каже: «Це для мене був дуже великий шок. Я не приймав цього до останнього моменту, поки не побачив фото, і так далі. Я не вірив, я думав, що це помилка. В нас одне тату на двох, і тільки так я зміг по фото зрозуміти, що то він. Коли мені показали це тату, я зрозумів, це справді мій брат».

У 2024 році тіло Павла повернули в Україну та поховали у рідній Олександрівці, де з ним прощалися всім селищем.

Прощання з Павлом Польовим

> *Я назавжди лишаюсь жінкою морпіха*

Дівчина військового пригадує:

«Приїжджали його побратими на могилу. Я їх провела на кладовище. Ми постояли там, і вони передали мені цей берет, який мав носити Паша, коли він прийшов би з полону, і сказали, що, в будь-якому випадку, я назавжди лишаюсь жінкою морпіха. Цей берет мав би бути його. Я досі бережу його в себе, я не можу його ні передати батькові, ні братові. Це моє».

Анна показує берет Павла, який їй передали побратими загиблого

Анна додає: «Нам завжди не вистачало часу. Це було моє перше кохання, я стала його останнім, і ми просто не набулися разом».

Чому Павло на це пішов?

«Я думаю, його дійсно закатували настільки, що він вже просто не міг терпіти», – говорить Анна.

*Давід Прадченко, який був з Павлом в одній камері, розповідає: «Він просив про допомогу. Просив якісь ліки, щоб не чухатись, бо він себе дуже сильно розчухував». На ці прохання, за словами Давіда, лікар колонії відповідав: «Я ничего не вижу. Что у тебя здесь? Я ничего здесь не вижу». Все. Йому по*рати було».*

У розмові з журналістами про цього лікаря згадували всі звільнені з полону. Як про медика, який не надавав допомоги і знущався над ними.

*«Він міг підійти і сказати: «Ти що, о*рінів, я тебе сейчас ви*бу». Ти кажеш, що ти чухаєшся, а він у відповідь: «Покажи мені пісюн, покажи мені дупу», – розповідає Прадченко.*

> *І цей каже: «Покажи, знімай труси. Ой, яка в тебе гарна голівка члена»*

«Були у нього жарти гомосексуального характеру. В Пакіно був полонений, хлопець, молодий офіцер. В нього на геніталіях якісь пішли плями. І цей каже: «Покажи, знімай труси. Ой, яка в тебе гарна голівка члена». Оце приклад його жартів. «У тебе дуже гарні яйця», – пригадує Хилюк.

«Зі мною був хлопець в камері, і він глузував: «Може ви станете парою?». Ще казав: «Давай я вам вазелін дам, а я подивлюсь на це», – розповідає **Ігор Шишко**. Він перебував в одній камері з Дмитром Хилюком. Повернувся з Пакіно у травні 2024 року. Загалом Шишко провів у російському полоні 801 день.

Ігор Шишко

До 2022 року Ігор займався бізнесом, згодом мобілізувався – воював у спецпідрозділі Kraken.

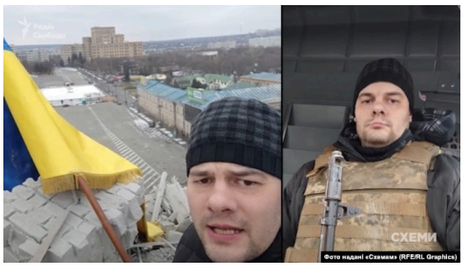

Фото Ігоря Шишка

«Звикнутись з думкою, що мені треба буде полишити свою домівку або перейти під російську ганчірку – триколор – мені здавалось це диким», – каже Шишко.

Пригадує, що у березні 2022 року, коли вони з побратимами робили радіорозвідку, повертаючись, натрапили на блокпост з російськими військовими. Так він потрапив у полон.

У травні 2023-го його привезли в Пакіно. Крім поганого **харчування**, щоденних побиттів палицями, **електрошокерами**, згадує, в цій колонії практикували катування й іншого характеру:

«Оголений повністю ходив місяць. Ми, 15 чоловіків, ходили в одній камері, торкались всіма чоловічими (органами – ред.), тобто зіштовхувались. І це було таким додатковим психологічним важелем».

Ілюстративне зображення

Іноді українських полонених змушували приймати так звані «сонячні ванни» на вулиці, теж без одягу. Зокрема таку методику практикував один із лікарів медчастини, з яким бранці мали справу найчастіше.

Шишко розповідає: «Я запитав у лікаря, що це дає, що ми оголені. Він сказав: «Ви знаходитесь для чого в цій камері? Це прохолодна, холодна камера спеціально для того, щоб кліщ помер, і бажано з вами».

Ув'язнені давали лікарю різні прізвиська, зокрема «Доктор Смерть», «Доктор Гній» і «Сандаль», оскільки він носив сандалі як взимку, так і влітку. Але найпоширенішим його прізвиськом було – «Коновал». Історично «коновалами» називали ветеринарів, зараз також використовується як зневажливе прізвисько для некваліфікованого лікаря.

Шишко розповідає: «Він паличкою – і паличку цю ніхто не змінював – дивився мені горло. В мене там було велике запалення. І потім каже: «Зараз я тебе полікую». І цією паличкою сильно заштовхував туди, тобто ще подразнення такі наводив спеціально. «Ну що, як тобі?» – каже. Потім ще в медпункті заставляв лягти один на одного, і так далі. І за цим всім, значить, спостерігав. Там вони всі, людей з п'ять-шість, спостерігали, сміялись. Він каже: «Я з медичної точки зору дивлюсь, який кут буде найкращим».

Ілюстративне зображення

– Взагалі це було найстрашніше – ти розумів, що від тебе на певному етапі залежать всі інші полонені. Якщо ти зараз цього не зробиш – залишать без їжі всю камеру. І цим вони і брали, що це колективна відповідальність. Тобто від тебе залежать і молоді, і старші за тебе хлопці, і хто хворіє.

– Тобто вони заходили, наказували імітувати сцену певного характеру, і якщо ви відмовлялись, то отримували покарання за це? – уточнила журналістка у Шишка.

– Їжу не дають, б'ють і ще щось, так. Тобто це була вимога. Був один випадок, коли ввечері одного дня стало зрозуміло, що щось «намічається», що нас будуть змушувати імітувати якісь сцени. І один зі співкамерників каже: «Хлопці, я хочу ввечері поїсти. Я вас прошу, відтанцюйте, відстрибайте, щоб вони були задоволені, щоб нам дали їсти». От до такого доходило. І це, знаєте, обурює. Я кажу: «Та я взагалі нічого не буду робити, хай вже краще вб'ють».

Влітку 2023 року в колонії спалахнула епідемія корости – паразитарне захворювання шкіри. Короста охопила всі корпуси з українськими бранцями. Сьогодні цього захворювання можна достатньо швидко позбутися – за умов правильного, своєчасного лікування та режиму карантину. Але цього не було в Пакіно.

Зі свідчень колишніх бранців, які попросили зберегти їхню анонімність:

«Важливо те, як він допомогу надавав. Коли ми через коросту спати вночі не можемо, і вдень не можна, просиш у нього мазь, а він каже, що хоче, щоб ми мучились. Я мучився пів року, поки не приїхала перевірка, і йому просто довелося дати мазь перед перевіркою».

*«Він змушував під час доповіді говорити: «У камері знаходяться 7 є*анатів з коростою». Також нас роздягнули до трусів і забрали постільну білизну, на деякий час в нас зовсім забрали одяг, і ми знаходилися в камері абсолютно голі».*

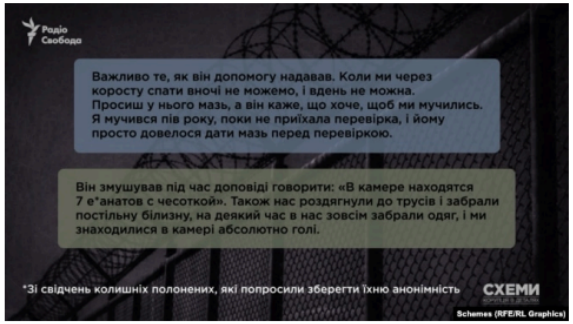

Ігор Шишко згадує, як лікар реагував, коли він звертався по медичну допомогу.

«Він каже: «В мене є ліки». І наливає в маленький стаканчик, знаєте, куди кладуть пігулки: «Попий водички. В мене лікувальна водичка». Ще незрозуміло, що в тій водичці було, але, смаку ніякого. Як вода», – каже чоловік.

Схожа реакція лікаря була, коли Ігор захворів на коросту.

*«Одного разу я прийшов, коли була короста, в мене пішло це все в очі, точніше, під очі. Думаю, треба попроситися, може, все-таки дасть зеленку, я хоч намажу, може хоч щось зупинить. Він каже: «Я тебе зараз… Ну, давай, заплющуй очі, вирівнюйся, роздягайся, буду мазати». Він намалював мені окуляри на обличчі зеленкою, там же пеніс чоловічий з усіма, значить, приладдями, на тілі намалював груди. Ну, а нижче спини напис «ї*ать сюди» і стрілочку на сідниці».*

Про те, як в колонії «лікували» паразитарне захворювання розповідає і Дмитро Хилюк.

«Вони часто людину з коростою кидали в іншу камеру, де не було захворювання. І плюс, весь одяг зимовий, так званий – тілогрійка, шапка – воно все спільне. І інфекція переносилась. Тобто логіки якоїсь, щоб запобігти епідемії, не було. Навпаки

була логіка, щоб цю епідемію поширити. Я, до прикладу, двічі хворів коростою. Були люди, які хворіли тричі», – каже журналіст.

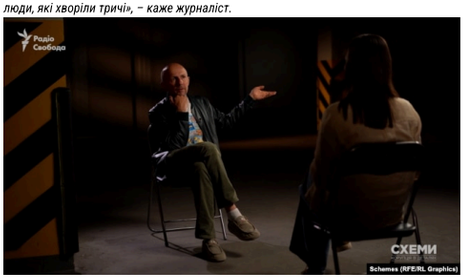

Дмитро Хилюк

Морпіх Давід Прадченко додає:

«Я до цього лікаря підходжу, він тебе перехрещує, каже: «Іди з богом». А іншому хлопцю каже: «Ти знаєш «Отче наш», да? Три рази на день читаєш – все пройде». Ну, це доктор, якщо так лікує? Або погладить тебе по голові, скаже: «У котика болить, у собачки болить, і у тебе переболить». Все».

«Казав ходити голими і погрожував зґвалтуванням»

«Схеми» поговорили з півсотнею бранців, які повернулись з Пакіно у період з 2024 року по травень 2026-го.

Більшість, зі зрозумілих причин, не захотіла згадувати про пережиті катування та приниження. Частина – погодилася розповісти анонімно.

Зі свідчень колишніх бранців, які попросили зберегти їхню анонімність:

«Нам здавалося, що він збоченець. Любив коментувати наші задні місця і статеві органи».

«Роздивлявся без причини статеві органи і погрожував сексуальним насильством».

*«Був полонений, голий, і «Коновал» говорив йому, щоб він підходив та імітував, як він і*е полонених».*

«Коли у нас був тілесний огляд, він змушував один до одного притискатися голими. Також за його командою ми ходили повністю голі, і на вулиці теж».

«Про те, щоб ходити голими, саме лікар казав. Ну і також погрожував зґвалтуванням. Бувало таке, що він полоненим, які сиділи зі мною в одній камері, проводив олівцем по сідницях, ніби гладив».

«Останнім часом у нього з'явилася нова розвага: він спонукав до того, щоб полонені давали згоду на ректальне обстеження. Я чув, як він давав вказівку на те, щоб до вечора придумали нову «сценку», і вказував, які полонені повинні брати участь».

Доктор «Коновал». Ідентифікація

Журналісти склали портрет лікаря з усіх озвучених полоненими деталей:

«Він рідко надягав балаклаву, в основному – в марлевій масці».

«Він високий, крупний, вага близько 105 кг. Шкіра темніша за звичайну, алкаш зі стажем по обличчю».

«Йому десь 50 років. Зріст приблизно 185. Статура крупна».

«Без вусів та окулярів».

«Очі погано пам'ятаю, але запам'яталось, що вони трохи розкосі».

«Лисий або дуже мало волосся».

«Без бороди, постійно голений. Він часто казав, що він офіцер, начебто капітан. Він головний був лікар, це точно».

«Він мав розкосі очі, зріст 180–190 см, смуглявий, темне волосся, крупний».

Враховуючи попередній досвід з ідентифікації іншого російського медика, було зрозуміло, що «Коновала» слід шукати у структурі **медико-санітарної частини Федеральної служби виконання покарань РФ у Володимирській області**. А далі журналісти з'ясували, що колонію №7 у Пакіно обслуговує конкретна філія – медико-санітарної частини №33.

За допомогою **проєкту KibOrg** редакція отримала доступ до переліку сотень її співробітників – і шляхом співставлення опису зовнішності, віку та інших деталей почала вираховувати серед них «Коновала».

На той момент було відомо, що це чоловік орієнтовно 50 років, без бороди і вусів, коротко стрижений або навіть лисий, високий, крупний, має дещо розкосі очі. І ще одна важлива зачіпка – це ім'я, яке чули деякі бранці, – В'ячеслав.

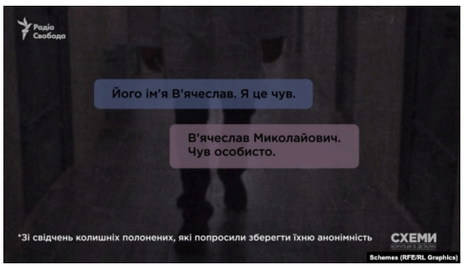

І так зрештою журналістам вдалось вийти на одного медика.

Оскільки його соцмережі закриті або порожні, «Схеми» розшукали на сторінках родичів його старі фотографії десятирічної давнини. Деякі бійці сказали, що чоловік – схожий на їхнього кривдника. Щоб остаточно розвіяти сумніви, журналісти знайшли його найсвіжіше фото – за 2023 рік.

Колишні бранці почали впізнавати:

«Так, схожий. Очі і брови дуже схожі».

«Це він».

«97 відсотків. Я бачив його без маски, у щілину».

«Так, це він».

«Так, це те чмо».

– Це точно він, – сказав Давід Прадченко, переглядаючи фото.

– Чому ви так вважаєте?

– Він так же виглядав, у нього щічки також вивалювались. Ну, якщо йому додати окуляри, то він точно (згідно з окремими свідченнями лікар іноді носив окуляри – ред.).

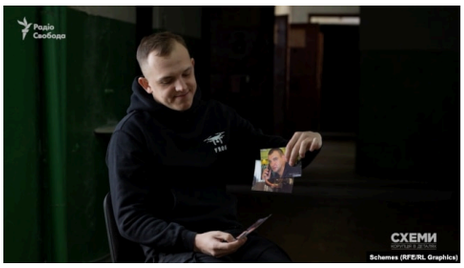

Давід Прадченко впізнав лікаря з колонії

– Це той лікар, сто відсотків, – підтвердив по фото Ігор Шишко.

– Чому ви впевнені, що це він? – уточнила журналістка.

– Ну, очі, погляд і руки. От руки я пам'ятаю досить ґрунтовно. Руки гамадрила, я б сказав так.

Фото лікаря

Загалом близько з тридцяти опитаних журналістами колишніх бранців, дивлячись на фото лікаря, сказали – «схожий», ще частина – впізнала точно.

Редакція також поділилась фотографіями лікаря з правоохоронцями, які зазначили, що, зокрема, з початку цього року й станом на кінець травня з Пакіно повернулися 47 українців – з них, більше сорока, також впізнали медика.

«Він ні на що не заслуговує. Тільки на смертну кару. І знаєте яку? Не швидку, а таку, повільну», – каже Прадченко.

«Коновал» – це 48 річний **В'ячеслав Миколайович Черданцев**.

Лікар колонії №7 В'ячеслав Черданцев

Народився у Киргизстані, де, ймовірно, і розпочав свій шлях у пенітенціарній системі.

Журналісти знайшли згадки про Черданцева у звіті за 2006 рік про виправні колонії Киргизстану. Він працював фельдшером у дитячій виховній колонії для неповнолітніх, мав спеціалізацію з лікування наркозалежностей та відповідав за координацію профілактики ВІЛ.

Фото Черданцева

Згідно зі звітом, у цій установі кабінет медчастини часто був зачинений, відсутні базові ліки, а підлітки мали запущені інфекційні та дерматологічні хвороби.

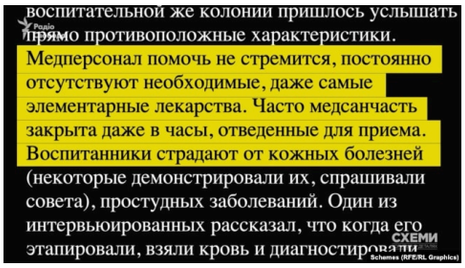

Зі звіту про медчастину, де пацював Черданцев

Щонайменше з 2013 року Черданцев живе у Росії. Він облаштувався у селищі **Первомайське поблизу Пакіно**, де придбав з дружиною квартиру та влаштувався на роботу в один із дитбудинків.

У 2014 році отримав російський паспорт, у 2015 влаштувався до виправної колонії №7 у Пакіно – це підтверджують його офіційні доходи, які він отримував щонайменше до 2025 року.

У контактах користувачів Черданцев підписаний відповідно: як лікар колонії – зокрема, під тегами «Вячеслав Черданцев Ик-7», «Фельдшер Черданцев Вячеслав Николаевич Мч».

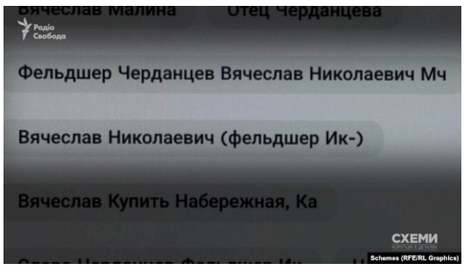

Теги Черданцева в телефонних книгах

Хоч у соцмережах лікар, схоже, і намагається залишатися непомітним, у нього в друзях є співробітники колонії, зокрема й медперсонал. Журналісти знайшли єдиний груповий знімок за 2018 рік, де Черданцев разом з працівниками установи.

Черданцев на груповому знімку з іншими працівниками колонії

Він одружений, має двох дітей. Його дружина працювала в місцевій школі, а син та донька пішли слідами батька, також закінчивши медичний коледж.

Фото Черданцева з дружиною

Редакція намагалась зв'язатись з Черданцевим, але на дзвінки і повідомлення він не відповів.

«Ярік»

Згідно зі спогадами звільнених українців, іноді Черданцева супроводжував російський в'язень, до якого звертались на ім'я «Ярік».

Ось що про нього анонімно розповіли колишні бранці:

«Максимальний урод. Дорого дав би, щоб мати можливість розтоптати ногами це чмо. Ви не уявляєте, яка мразота».

«Обзивав, зверхньо ставився, принижував. Він там досить широкі мав повноваження: міг сам камеру відкрити, вивести людину, завести».

«Звісно, бив. І ще придумував різні знущання і пропонував вертухаям».

«Бив. Але це було рідко. Інколи нацьковував охорону, іноді захищав від охорони. Дивлячись на його настрій».

«Приносить їжу, роздає. Давав тарілку, і ти її брав. Щоб її поставити, треба було нахилитися на підлогу, а він уже іншу суне. Ти розливаєш, і коли розливаєш — він міг відчинити двері й вдарити. Здавав охоронцям, аби побили».

У списку працівників виправної колонії, який «Схемам» надав проєкт KibOrg, були і російські в'язні, що отримували там гроші за певну роботу. Серед них журналісти і знайшли потрібного «Яріка».

Це – 29-річний **Ярослав Кириллов**. До ув'язнення він працював у таксі, був постійним клієнтом мікрозаймових організацій.

Його затримали у 2021 році та згодом засудили до 8,5 років ув'язнення за збут наркотиків.

Ярослав Кириллов

У колонії Кириллов отримує зарплату за роботу «днювального» – тобто наглядача. Що, схоже, давало йому привілеї та владу знущатися над українськими полоненими.

Ярослав Кириллов

Редакція також встановила і публікує імена тих, хто працював в колонії в оперативному, охоронному та безпековому відділах.

До 2023 року медичну частину колонії, найімовірніше, очолював **Андрій Левшин**, після чого керівництво перейшло до самого Черданцева. Медико-санітарну частину, яка контролює лікарів в пенітенціарних закладах усієї Володимирської області, весь цей час очолює **Світлана Міхєєва**.

Нижче – керівництво колонії у Пакіно у період з 2022 по 2026 роки.

Редакція направила на ім'я очільника ВК №7, а також керівника ФСВП Росії листи із запитаннями про катування в установі.

З усіма знахідками «Схеми» звернулись до українських правоохоронців та повідомлять про їхню реакцію.

Женевська конвенція про поводження з військовополоненими (1949 рік) є основним міжнародним договором, що регулює статус полонених. Вона категорично забороняє катування, вимагає гуманного ставлення, гарантує медичну допомогу, належні умови утримання та право на зв'язок із сім'єю.

Автори: Ольга Івлєва, Кіра Толстякова

Джерело: РАДІО СВОБОДА

Like
Tweet

Новини партнерів

Реклама

У Дарниці люди загинули в укритті під...

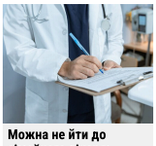
Можна не йти до сімейного лікаря: МОЗ...

Синдром втраченого літа: як тривога...

У Софії Ротару навічно відбирають права...

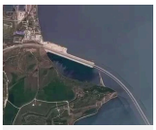
Масштабна драма на Керченському мосту:...

Один великий за 50 євреїв: таємні схеми...

YOU MAY ALSO LIKE...

Чорний понеділок по-українські: маскі-шоу тепер будь інші. Як влада збирається карати людей за порушення постанови

6 КВІТНЯ 2020

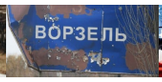

Битва за Київ. Як вдалося стримати колону російських загарбників під Ворзелем

23 КВІТНЯ 2023

Що мертве, померти не може: Як міг би працювати ленд-ліз для України, але не сталось

15 ТРАВНЯ 2025

Передрук матеріалів "України кримінальної" повністю - з письмового дозволу. Для Інтернет-видань – без обмежень за обов'язкових умов: зазначення адреси ресурсу у вигляді гіперпосилання. Copyright © 2018 Україна кримінальна. Всі права захищені. E-mail для контактів:

cripo@cripo.com.ua